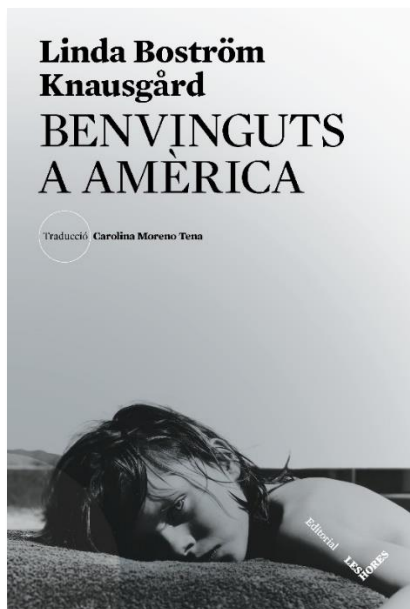

DOSSIER DE PREMSA

BENVINGUTS A AMÈRICA

Linda Boström Knausgård

Enquadernació:	rústica cosida
Format:	21 x 14 cm
Núm. de pàg.:	85
PVP:	14,60 €
ISBN:	978-84-121686-9-3
Idioma:	català
Traducció:	Carolina Moreno

Finalista de l'August Prize i de l'Svenska Dagbladet Literature Prize.

SINOPSI

L'Ellen, una noia d'onze anys, ha deixat de parlar. Ella creu que pot haver matat el seu pare perquè ho demanava a Déu. El seu germà s'ha clausurat a l'habitació. La mare, una actriu d'èxit, continua amb la seva glamurosa normalitat. «Som una família lluminosa!», insisteix ella.

Tanmateix, la foscor s'endinsa a tot arreu i els mons separats de cadascun d'ells anhelen la unió. L'Ellen manté el seu silenci durant mesos, la qual cosa desperta la preocupació de tots els que l'envolten dins del petit trio familiar.

«Érem una a cada costat d'una rasa mesurant les distàncies, ¿o mesuràvem la força de l'altra amb la mirada? ¿Qui de les dues era la forta?, ens preguntàvem recíprocament. ¿Qui era la forta i qui era la dèbil? ¿Qui de les dues s'arrauliria a prop de l'altra a la nit i, plorant, se li abraçaria?»

«Una història penetrant d'una noia que respon al trauma fent servir l'arma més poderosa de què disposa: el silenci. [...] melòdica, transformadora, un testimoni dels poders de la literatura...» **Vanity Fair**

La novel·la ha estat traduïda a 18 idiomes. Publicada en castellà per Gatopardo Ediciones.

L' A U T O R A

Linda Boström Knausgård (Suècia, 1972) és una autora i poeta sueca. Va debutar el 1998 amb el recull de poesia *Gör mig behaglig för såret*. El 2011 va rebre el reconeixement de la crítica amb el recull de contes *Grand Mal*. Ha escrit tres novel·les. *Helioskatastrofen* (2013) va guanyar el Mare Kandre Prize i va ser nominada a l'International Dublin Literary Award. El 2019 va publicar *Oktoberbarn*. El 2020 ha estat nominada al National Book Awards per la novel·la *Helioskatastrofen*.

FRASES RELLEVANTS DEL LLIBRE

«No faig servir el quadern que la mare em va donar. Per si necessites comunicar-te, em va dir. El quadern va ser una mena de reconeixement. L'acceptació del meu silenci. Em deixava en pau. Segurament, em passaria. Potser em passaria».

«Vaig deixar de parlar quan el meu creixement va ocupar massa espai a dins meu. Estava segura que no podia fer les dues coses, parlar i créixer».

«Creiem que volem que el que desitgem es faci realitat, però no ho volem. Mai no volem que els nostres desitjos s'acompleixin. Es capgiraria l'ordre que tenim establert. L'ordre tal com en realitat volem tenir-lo. Volem ser decebuts. Volem que ens fereixin i lluitar per la nostra supervivència».

«L'última vegada que la vaig veure actuant feia d'estàtua de la llibertat caiguda que donava la benvinguda a Amèrica als immigrants. Anava calba i duia un fragment de mirall clavat al front. Havia perdut la torxa. M'havia apassionat. La seva aparença. El seu ésser, que brillava i brillava dalt de l'escenari. Benvinguts a Amèrica. Benvinguts a Amèrica».

«¿Volia viure?, em va preguntar la mare quan ja ens havíem cruspit el pastís. ¿Volia viure? Els seus ulls estiregassaven els meus».

Per una entrevista amb **l'autora** o **l'editora de Les Hores**, no dubtis en contactar amb nosaltres.

Esperem que gaudeixis d'una bona lectura!

Bibiana Ripol – 93 368 84 66 – 607 71 24 08 – bibiana@ripol.es

Gerard Lombarte – 652 40 90 15 – comunicacion@ripol.es

